

TÜRKİYE’NİN EN İYİ GİZLENEN SIRRI: ANTİSEMİTİZM

Bundan birkaç yıl önce Taner Akçam Yeni Binyıl’ın Pazar ekinde yayınladığı bir yazısında hatırladığım kadarıyla Türkiye’de tabu addedilen meseleleri çevreleyen kalın duvarların bir bir yıkıldığından bahsediyordu. Bunlar aklımda kaldığı kadarıyla Ermeni jenositi, Kürt meselesi, alevilik, azınlıklar, İslamcılık gibi Türkiye’nin yıllar boyunca yüzleşmek istemediği ancak varlığı inkâr edilemez meseleleriydi.

Son yıl zarfında geçmişe kıyasla göreceli olarak gittikçe daha özgürleşen bir kültürel ortamda azınlıklar konusunda birçok araştırma yayınlandı ve böylece Türkiye çok daha uzak olmayan geçmişiyile yüzleşme fırsatını elde etti. Ancak Türkiye’de hangi ideolojik aidiyete ait olurlarsa olsunlar değişik kesimlerdeki siyasal, toplumsal kültürel seçkinlerin ortak tavır aldıkları bir konu antisemitizmin mevcudiyetini inkâr etmektir... Bugün aşırı sağ ve İslamcı basında her gün yazılıp çizilenler ortada olmasına rağmen kendilerini “kanaat önderleri” ve “aydınlar” olarak tarif eden bir zümre bu gerçeği görmezlikten gelmektedir. Son 5-6 yıldır neredeyse sabah akşam Dönmelerin isimleri “ifşa edilmekte”, sözüm ona şecereler ortaya atılmakta, sözüm ona dilbilim denklemleriyle hangi Türk soyadının hangi İbrani/Yahudi soyadına tekabül ettiği deşifre edilmektedir. Aşırı sağ ve milliyetçi düşünce ve yayınlarla beslenen bir “medraklı” okur kitlesi de bu tür “araştırmacılar” ın yayınlarını büyük bir iştahla okumakta böylece de genç beyinler zehirlenmeye devam etmekte ırkçılık ve antisemitizm alabildiğine yaygınlaşmaktadır.

Yıllardan beri devam eden bu inanılmaz manzara 1930’lu yılların Türkiye’sindeki antisemitizme kayan azınlık karşıtı popüler edebiyatı neredeyse aratmayacak bir zenginliktedir. Dönme kökenli ailelere mensup olmalarına rağmen birkaç kuşaktan beri Türkleşmiş , herhangi bir dini inanca ait olmayan veya müslümanlığı içtenlikle benimsemiş insanların isimlerinin listeler halinde sıralanması, şecerelerinin incelenmesi ve Yahudiliklerinin “ifşa” eden sözüm ona araştırmacıların yaptıkları 1930’lu yıllarda Nazilerin Almanya’da yürüttükleri ırkçı soy ve kan temizliği politikasından hiçbir farkı yoktur. Keza aşırı sağ ve İslamcı basında sabah akşam “Yahudiler”, Yahudi ile eşanlamda ve birbirine ikame edilir bir şekilde kullanılan “Siyonistler” ve “Dönmeler” veya daha zarif (!) ifade şekliyle “Sabetaycılar” az karşı yürütülen antisemit yayınlar karşısında ilgili herkes seyirci kalmaktadır. Son yıllarda

“demokrat” olmak, “herkesle eşit mesafede bulunmak”, “düşünce özgürlüğü” kavramları doğrultusunda hareket eden sol ve demokrat kesime mensup entelektüel elitler bu ırkçı ve antisemit basının köşe yazarları ve ideologları ile bir arada bulunmakta, bildirilere birlikte imza atmakta, açık oturumlara katılmakta hiçbir şekilde rahatsızlık duymamakta ve böylece onlara karşı çıkıp mücadele etmeleri gerekirken tam aksine ırkçılık ve antisemitizmi vaaz etmekten bıkmayan bu şahıslara meşruiyet sağlamaktadırlar.

Gayrimüslim yurttaşların geçmişte veya günümüzde maruz kaldıkları taciz ve haksızlıklara duyarlı olan sol ve demokrat çevreler ise konu antisemitizm ve Dönmelerin kan saflığı olunca garip bir şekilde körleşiyor, körleşmenin ötesinde şecereleri inceleyerek aniden Dönmeler konusunda otorite kesilen sözde araştırmacı ve bilim adamlarıyla mülakatlar yapıp dergilerinde yer vermekte hiçbir mahzur görmemekteler.

15 Kasım günü yaşanan Sinagog baskınları onlarca yıldan beri süre gelen Yahudi düşmanlığının ifşa edilmesi için bir talihsiz “fırsat” idi. Ancak merkez medya başta olmak üzere kamuoyunu oluşturan elitler bu fırsatı tepmeye son derece kararlı idi ve nitekim de öyle davrandı. Herkes Türkiye’de antisemitizmin mevcut olmadığı konusunda hemfikirdi. Küçük bir azınlık cemaati olduğundan Devlet’in koruması şemsiyesi altına girip Devletçi bir yaklaşım sergilemeyi strateji olarak benimsemiş Türk Yahudi Cemaati sözcülerinin de “Antisemitizm mevcut değildir” beyanlarında bulunmaları bu gerçekle yüzleşmekten kaçınan kesimin tam aradığı beyanlardı. Netice de antisemitizmden şikayetçi olacak olan kesimin resmi sözcüleri de böyle konuşuyorlarsa kim başka ne diyebilirdi ki ?? Aksini iddia edenler çatlak ve marjinal seslerdi...

Sinagog baskınlarının cereyan ettiği 15 Kasım ila ikinci saldırıların meydana geldiği 20 Kasım arasında kamuoyunun antisemitizm gerçeğiyle cepheden yüzleşme ve hesaplaşması için bir fırsat penceresi açılmıştı. Ancak hiç kimse bu pencereden içeri bakmak istemiyordu zira bakıldığı takdirde görülen mide bulandırıcı bir manzaraydı...